

— Великий главатарьо „Какибонока“, — казахъ азъ — далекогледни и страшни владѣтелю на планинитѣ, желанието ми да видя какво има тукъ, докара твоя малъкъ бѣлъ братъ въ тѣзи скали. Огъ синитѣ върхове ва вашитѣ планини вий ме извикахте при себе се. Азъ искамъ да зная какво се крие въ тия планини и гори, да видя богатството на вашето царство, о великий Какибонока!

На стария главатаръ му харесаха моитѣ думи. — Всичко ще стане по желанието ти, малкий Бѣлоличко, — каза ми той и ме изгледа приятелски. А слѣдъ това продължи: „Ти искашъ да видишъ царството на Какибонока: здравия юмрукъ на горилата, свѣтящитѣ зѣби на хвърчащитѣ змии, шумнитѣ хора на желтокожитѣ братя; малкиятъ бѣлоличко иска да види башата на старитѣ гори, да види рѣчния конь и да се огледа въ треперящето отъ хладъ и бистрото горско езеро?“

Слѣдъ като каза това, главатарѣтъ погледна къмъ слънцето и добави: „Погледни какъ златното око, богътъ на дневната свѣтлина, приближава да се скрие задъ върховетѣ на планината. Той ни напомня да бързаме. Малкий Бѣлоличко, върви слѣдъ своя червенокожъ братъ!“ Каза той това и се повдигна. Желтокосматото страшилище, което лежеше до него, сжщо се повдигна. Азъ го погледнахъ отъ страна и си казахъ: „По-добрѣ ще е безъ тебе!“

Главатарѣтъ, слѣдъ като стана, повдигна ржка, посочи и каза: „Мише-моква, ти си богътъ, който носи на всѣкждѣ страхъ, пази скалистото царство на Какибонока! Поздравъ и почивка на всички приятели, смъртъ и зло да постига неприятелитѣ!“

Страшилището легна тогава напрѣко на изхода на пещерята, а съ очитѣ си слѣдѣше всѣка наша стѣпка! Слѣдъ малко тръгнахме низъ гората.